

CAPITOLUL UNU

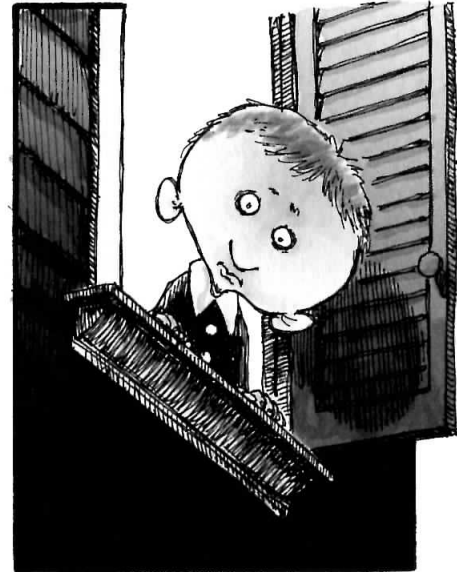
Basil cel banal

Ningea. Din nou. Părea să ningă întotdeauna pe coastele din Maine în ianuarie. Destinul lui Basil Pepperell era să fie captiv în casă, iar el îl acceptase, așa cum acceptase orice altceva în viața lui banală.

– Mulți copii ar da orice să trăiască într-un far, dragule, îi spuse mama în timp ce Basil stătea posomorât la fereastra dormitorului său, privind cum zăpada se depune într-un strat din ce în ce mai gros.

Era o consolare mult prea mică pentru un băiețel de 12 ani care tânjea după aventură.

– Asta pentru că ei nu trăiesc într-unul, mormăi Basil. Nu au nici o idee despre cât



de banală este viața aici. Nimic palpitant nu se întâmplă vreodată.

– Ei bine, ce este greșit în banal? spuse doamna Pepperell cu frustrare. Dacă ai avea parte doar de

evenimente extraordinare în viața ta, atunci nimic nu ar mai părea special. Lucrurile banale sunt cele care fac momentele speciale să merite savurate!

Basil se întoarse de la fereastră și o privi pe mama sa.

– Gândește-te la asta, spuse ea în timp ce se îndrepta spre ușă. Poți să stai aici și să te plângi de cât de plictisitoare este viața ta sau poți profita din plin de ceea ce îți oferă ea. Lucrurile se pot schimba. Este alegerea ta.

Basil se gândi la asta și trebui să admită că spusele mamei erau pline de adevăr.

Dar schimbarea însemna că trebuia să facă ceva. Trebuia să pornească în căutarea unei aventuri, nu să aștepte ca o aventură să vină la el.



În timp ce Basil stătea la fereastră, un cântec începu să răsună în mintea lui. Era o melodie pe care nu-și amintea să o fi auzit vreodată și totuși îi era familiară. Începu să fluiera în ritmul cântecului, mai întâi încet, apoi mai tare. Fluieratul era unul dintre talentele lui Basil, dar el nu îi dăduse niciodată importanță.

– Unde mă poate duce faptul că mă pricep la fluierat? spuse cu voce tare, oftând.

O voce pătrunse prin fereastră pe neașteptate.

– Mai departe decât ți-ai putea imagina, dragul meu băiat!

Locuind într-un far, Basil era obișnuit cu pescarii care treceau și se opreau adeseori pentru puțină conversație. Privi în jos pentru a vedea care dintre pescari era, dar nu zări pe nimeni. Apoi auzi din nou vocea.

– Nu, dragul meu băiat... aici sus!

Aplecându-se în afară pe cât de mult posibil, Basil se întoarse și privi în sus. Stătea nemișcat la fereastra dormitorului care se afla la trei niveluri deasupra stâncilor și a mării de dedesubt. Rămase cu gura căscată și nu-i venea a crede ochilor. Clipi cu neîncredere.

Basil se trezi holbându-se direct către fundul unei bărci!

În timp ce această imagine imposibilă începu să alunece încet și silențios în jos, Basil se retrase de la fereastră.

În curând, uimitoarea navă ajunsese la nivelul ferestrei. Băiatul observă că barca era suspendată în aer cu ajutorul unui balon enorm. La cârma ei se afla un bărbat voios purtând pe cap un joben înalt, iar haina cu două rânduri de nasturi îi era decorată cu epoletți, indicând un fel de rang militar. Dar nu semăna cu nici o altă uniformă militară pe care o mai văzuse Basil.

Distinsul domn rânjea larg. Chipul lui era aproape ascuns de o mustață zdravănă care mai că măsura lățimea umerilor săi.

– Îmi cer scuze de întrerupere, dar ai putea să mă îndrumi către orașul York? întrebă străinul cu o voce prietenoasă și liniștitoare de bariton. În mod ciudat, Basil se simți în largul lui.

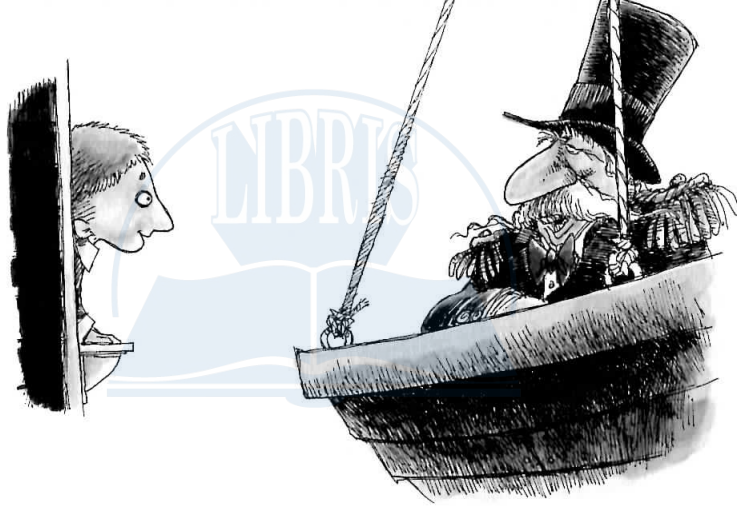
„Oare e real?” se întrebă Basil. Era anul 1899, când călătoria pe calea aerului era încă un vis. Dar când simți vântul rece pe chipul său, Basil știu că nu visa.



Deschise ochii și mai larg. Deodată, uimirea lui fu înlocuită de un sentiment de entuziasm. Oare să fie întâmplarea asta șansa lui?

– În sfârșit, șopti el sub un zâmbet larg, mi se întâmplă ceva interesant!

– Mă poți îndruma în direcția bună? întrebă străniul bărbat, încă rânjind.



Basil știa că șansele nu apar des, iar atunci când o fac, nu zăbovesc foarte mult timp. Dacă voia să profite din plin de această oportunitate, trebuia să acționeze.

– Poate că, spuse Basil temător, ar trebui să vă însoțesc și să vă arăt drumul, domnule.

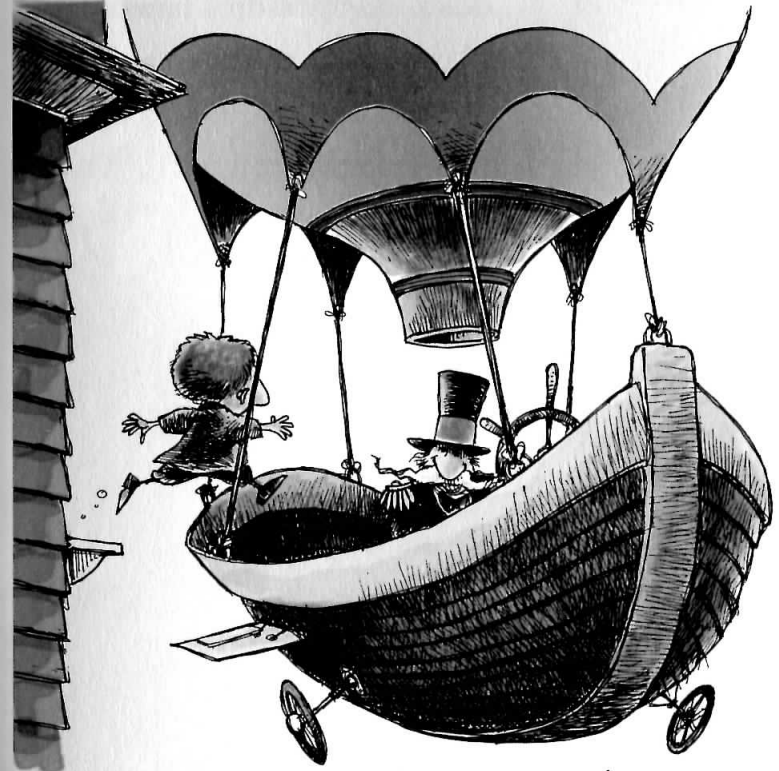
Bărbatului îi scăpă un râset atât de asurzitor încât întreaga casă se cutremură.

– Ah, spuse el cu o sclipire în ochi. Un flăcău în căutarea aventurii, nu-i așa? Grozav! Urcă la bord, tinere domn, și pornește în aventura ta!

Urcând pe pervazul ferestrei sale, Basil se pregăti să sară. Brusc, dirijabilul care părea atât de aproape înaintea părea acum foarte departe. „Asta este primul pas”, își spuse el. „Acum ori niciodată...”

Cu acest gând, Basil făcu cel mai energic salt din viața lui.

Își dădu repede seama că nu avea de ce să se teamă, întrucât piciorul său drept atinse cu ușurință rampa navei. Dar nu în privința saltului trebuia să se îngrijoreze. Ci a aterizării. Piciorul stâng îi rămase în urmă, agățând marginea balustradei. Basil își pierdu din avânt și plonjă cu neîndemânare într-o grămăjoară de funii strânse cu dibăcie.



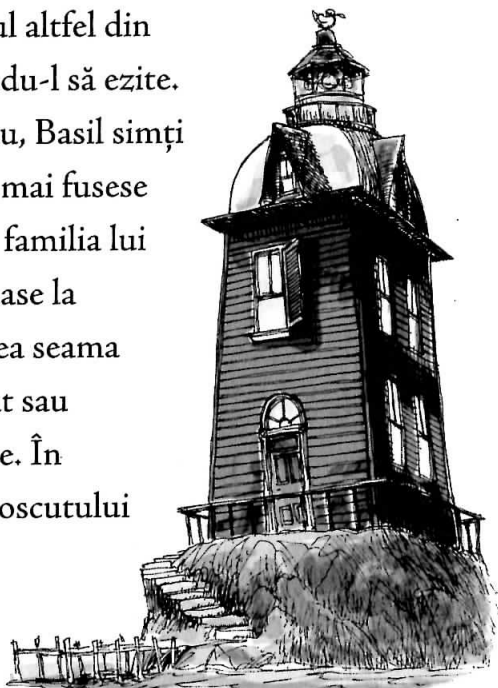


În ciuda aterizării greoaie a băiatului, bătrânelul amabil nu râse. În schimb, îl ajută pe Basil să se ridice, știind că se simțea rușinat.

– Bine ai venit la bord, băiețuș! spuse el. Noi, piloții, știm cât de greu este să faci un asemenea salt.

În timp ce mărețul dirijabil se ridică încet deasupra farului, Basil privi peste marginea pupei.

Casa lui arăta cu totul altfel din unghiul acesta, făcându-l să ezite. Pe când se îndepărtau, Basil simți o durere bruscă. Nu mai fusese niciodată departe de familia lui și nici măcar nu-și luase la revedere. Nu își dădea seama dacă se simțea speriat sau încântat... sau ambele. În curând, fiorul necunoscutului îi umbri teama.



– Dorința mi s-a îndeplinit, strigă el. Plec într-o aventură!

– Bravo, așa te vreau! spuse bătrânelul rânjind. Am auzit fluieratul tău, să știi. Cine știe cântecul acela este o persoană neobișnuită.

Înainte ca Basil să poată întreba ceva, domnul binevoitor continuă.

– Dar ar trebui să te avertizez cu privire la blestemul străvechi, dragul meu băiat... ai grijă ce îți dorești, pentru că s-ar putea îndeplini.

Basil zâmbi și mai larg. „Pericol!” gândi el pentru sine. „Cât de extraordinar!”

– Cred că ar trebui să facem cunoștință, spuse bătrânelul în timp ce cârmea incredibilul dirijabil din ce în ce mai sus, în nori. Numele meu este Profesor Angus McGookin.

Vocea lui melodioasă și intensă avea o rezonanță bolborosită, ca și cum ar fi venit din adâncurile mării. Dar în același timp era liniștitoare precum briza.

